

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: J. O.,
státní příslušností Nigérie
zastoupena Mgr. E. D., zaměstnankyní
Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016 č.j. OAM-177/LE-BE02-K03-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě namítala porušení § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. V doplnění žaloby uvedla, že odešla ze své země původu, Nigérie, neboť se provdala za občana České republiky. Nyní se obává návratu, neboť se cítí ohrožena, že v případě návratu do vlasti bude pronásledována vlivným mužem, který usiloval o sňatek s ní v době, kdy ještě žila

v Nigérii. Dodala, že v době od jejího příjezdu do České republiky (2009) a zejména během let 2014 a 2015 došlo k dramatickému nárůstu násilí ze strany teroristické islamistické skupiny Boko Haram. Podotkla, že je ženou křesťanského vyznání; útoky Boko Haram směřují ideově jednak proti osobám křesťanského náboženství a jednak proti ženám praktikujícím „západní“ náboženství či životní styl; jedním z jejích stěžejních cílů je zakázání „západního“ vzdělávání žen; v roce 2015 dokonce došlo k únosu skupiny několika stovek žen a dětí; po propuštění ženy popsaly brutální mučení, jemuž byly během únosu Boko Haram vystaveny. Podle žalobkyně není přitom již pravdou, že by útoky skupiny Boko Haram byly výlučně omezeny pouze na sever Nigérie; byť skupina Boko Haram před více než deseti lety skutečně nejprve vznikla jako uskupení lokálního dosahu, během let její existence postupně došlo k obrovskému nárůstu jejího vlivu. Žalobkyně poukázala na doporučení Ministerstva zahraničních věcí vyhnout se cestám do Nigérie. S odkazem na různé informační zdroje tvrdila, že konflikt není omezen pouze na severovýchodní část země, přičemž žalobkyně je v případě návratu ohrožena na životě a hrozí jí mučení a nelidské zacházení zejména vzhledem k tomu, že nelze vyloučit riziko útoku skupiny Boko Haram v místě návratu žalobkyně, neboť v Nigérii probíhá vnitřní ozbrojený konflikt s prognózou další expanze i mimo severovýchodní oblast země; je však ohrožena na životě a hrozí jí mučení a nelidské zacházení i proto, že v zemi dochází k humanitární katastrofě v souvislosti s obrovským množstvím vnitřně přesídlených osob a selhávající infrastruktury a nedostatku potravin. Podle žalobkyně žalovaný chybně uvádí, že útoky skupiny Boko Haram jsou koncentrovány do severních pohraničních oblastí země; toto zjištění není úplné a nereflexuje dokonce ani doporučení Ministerstva zahraničních věcí, jehož zprávy o zemi původu či zprávy ze zastupitelských úřadů jsou často v azylových řízeních využívány; skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochyby. Podle žalobkyně pokud by žalovaný řádně posoudil situaci v zemi původu, nemohl by dospět k závěru, že její návrat do země původu je bezpečný; v jejím případě měl žalovaný řádně posoudit možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a rozhodnout tak, že doplňkovou ochranu uděluje. Žalobkyně dále namítala, že se obává návratu do země původu, neboť po svém návratu bude zabita starším vlivným mužem, jelikož se nestala jeho manželkou; odkázala na zprávy o skutečnosti, že tisíce nigerijských žen jsou nuceny k sňatku. Podle žalobkyně se žalovaný omezil na pouhé konstatování, že považuje za téměř absurdní, že by tento vlivný muž, kterého se všichni ve vesnici obávají, po dobu 6 let docházel za rodiči žalobkyně a ty se snažil slovně přimět k uzavření sňatku s jejich dcerou. Žalobkyně namítala, že skutečnost, že tento muž nikdy neučinil většího nátlaku k přinucení žalobkyně či jejích rodičů, neznamená, že tak neučiní poté, co se vrátí; zároveň se obává, že jím bude zabita a v zemi původu jí nebude poskytnuta ochrana ze strany státu před tímto mužem.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje za prokázané, že žalobkyně v zemi původu neměla žádné problémy se státními orgány, policií či s bezpečnostními složkami; jí uváděným důvodem odchodu z Nigérie byla snaha o následování manžela, občana České republiky, za kterého se v Nigérii provdala v roce 2008, v roce 2009 pak přicestovala do České republiky, a to na základě povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný poukázal na rozpory ve výpovědi žalobkyně: a) žalobkyně uvedla, že v případě návratu do země původu má obavy o svůj život, který ohrožuje místní mocný a bohatý muž, jenž 6 let usiloval o sňatek s ní, přitom ji dle jejího vyjádření po celou dobu nijak fyzicky neohrožoval; b) v zemi původu bez újmy žila sama ještě jeden rok po sňatku s občanem České republiky; c) dle vlastního prohlášení s manželem komunikovala v jazyce anglickém,

ten však protokolárně uvedl, že anglicky nerozumí. K námitce nebezpečí újmy v zemi původu z důvodu bezpečnostní situace žalovaný svůj právní názor opřel o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012 sp. zn. 7 Azs 19/2012, přičemž dále poukázal na rozhovor vedoucí programu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Keni v Českém rozhlase Radiožurnál na téma uprchlíci ze dne 20. 8. 2015, kdy se tato k situaci v Nigérii vyjádřila tak, že Boko Haram označila za sektu, která v omezených oblastech území Nigérie provádí i únosy, „takže každý případ lidí, kteří pochází z Nigérie, se musí posuzovat individuálně z hlediska hodnocení, kdo je opravdový uprchlík a kdo je jenom ekonomický migrant.“ Žalovaný dále poukázal na zprávu Zastupitelského úřadu České republiky v Abuji, jakož i na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

3. Žalovaný k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalovaný s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalobkyně pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasila. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyni bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 11. 2014 č.j. KRPA-214087-46/ČJ-2014-000022 uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území České republiky, v délce jednoho roku; rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nabylo právní moci dne 31. 3. 2015. Rozhodnutím téhož policejního orgánu ze dne 6. 11. 2015 č.j. KRPA-443775-17/ČJ-2015-000022 byla žalobkyně zajištěna dle § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem správního vyhoštění; doba zajištění žalobkyně byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobkyně dne 16. 11. 2015 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany s odůvodněním, že se nemá kam vrátit; dalším důvodem, který uvedla, bylo to, že když žila v Nigérii, chtěl si ji jeden vlivný a bohatý, ale o hodně starší muž vzít, ale ona ho odmítla, protože nebyl křesťan; kdyby se nyní vrátila, tak ji zabije; když nyní mluví s matkou, tak jí říká, že ji ten muž stále hledá. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně mimo jiné uvedla, že je státní příslušnicí Nigérie, národnost Edo a vyznává křesťanství. V Nigérii se učila návrhářkou, ne ve škole, ale sama; peníze za učení nedostávala, financovali ji rodiče. Z Nigérie odešla v roce 2009 za svým českým manželem (občanem České republiky). Vzali se už v roce 2008, po svatbě se manžel vrátil sám do České republiky, aby pro žalobkyni vyřídil potřebné dokumenty; ona za ním odjela v roce 2009, téměř rok po svatbě. Z Nigérie odjela za svým manželem; jeden muž, který vyznává starou víru, si ji chtěl vzít za ženu; žalobkyně si ho nechtěla vzít, protože je křesťanka; on ji všude začal hledat a stále jí hrozí nebezpečí, kdyby se vrátila, on by ji našel a zabil by ji.

Jde o velmi vlivného muže. Poprvé v roce 2003, když žalobkyni bylo 19 let, poslal své lidi, kteří s ním pracují (nepřišel sám), a vzkázal jejím rodičům, že si ji chce vzít. Protože rodiče jsou také křesťané, nechťeli, aby si ho vzala; všichni lidé ve vesnici se toho muže bojí. Rodiče mu řekli, že je ještě mladá, ať jí dá ještě čas a pak že něco společně vymyslí, a tak tento muž na ni čekal šest let a stále chodil za jejími rodiči a ti mu stále dokola říkali, že žalobkyně je moc mladá; on rodičům věřil a věděl, že nemá kam utéct, proto jeho lidé vždy odešli a on si byl jistý tím, že si ho dřív nebo později vezme. Žalovaný při pohovoru uvedl, že nepovažuje za pravděpodobné, že by se v roce 2008 oficiálně provdala za občana České republiky a tento muž, o kterém tvrdí, že má tak velký vliv, by se o tom nedozvěděl; k tomu žalobkyně opáčila, že to nevěděla, protože se provdala v hlavním městě, což je daleko od jejich města. Starší muž nyní ví, že odešla z Nigérie a utekla od rodičů; řekl rodičům, že ho odmítla a utekla od něho, a proto, pokud se vrátí, tak ji zabije. Po svém vstupu na území České republiky bydlela s manželem 2 roky v bytě, poté jeden rok v jiném bytě, poté žalobkyně chvíli bydlela u kamarádky, načež se sama přestěhovala do současného bytu v Praze 4; manžel chtěl bydlet s kamarády, už ne s ní; neví, proč tam s ní manžel nebydlel, vždy říkal, že má hodně práce. Žalobkyně dále uvedla, že s manželem komunikovali v angličtině. K připomínce žalovaného, že manžel do protokolu u policie uvedl, že mu žalobkyně volá a on anglicky nerozumí, odpověděla, že její manžel anglicky rozumí a rozumí jí, když mu volá – neví, proč toto uvedl. Žalobkyně se v České republice živila jako tanečnice v klubu, přičemž šlo o nelegální práci.

6. Správní spis dále mimo jiné obsahuje protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 20. 1. 2016, výroční zprávy o Nigérii od Amnesty International ze dne 25. 2. 2015 a od Human Rights Watch ze dne 29. 1. 2015, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 5. 2015 č.j. 98813/2015-LPTP a ze dne 25. 11. 2015 č.j. 119339-LPTP, zprávu o zemi a směrnicí Ministerstva vnitra Velké Británie ze srpna 2015 s názvem „Nigérie: Diskriminace/újmá/násilí na ženách na podkladě pohlaví: ženy a dívky – přehled, nestátní pomoc ženám, svoboda pohybu“, zprávu Freedom House ze dne 28. 1. 2015 s názvem „Svoboda ve světě 2015 – Nigérie“, infobanku České tiskové kanceláře o Nigérii, oddací list Úřadu městské části Brna, Brno-střed ze dne 9. 2. 2009, z něhož vyplývá, že žalobkyně uzavřela sňatek s panem M. D. dne 3. 9. 2008, a žalobou napadené rozhodnutí ze dne 9. 3. 2016 č.j. OAM-177/LE-BE02-K03-2015.
7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. V § 12 zákona o azylu je stanoveno: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
9. Podle § 2 odst. 8 zákona o azylu ve znění účinném ke dni 16. 11. 2015 (datum podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany) za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
10. Podle závěru soudu žalobkyně v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem neuvedla žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve

své vlastní činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu.

11. Pokud se jedná o žalobkyní namítanou hrozbu zabití vlivným starším mužem, který usiloval o uzavření sňatku s žalobkyní, soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č.j. 10 Azs 280/2016-13 týkající se rovněž žadatelky o mezinárodní ochranu pocházející z Nigérie: *„Stěžovatelka je přesvědčena, že hrozba nuceného sňatku představuje důvod, pro který jí měl být udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.“*

V daném případě se jedná o hrozbu ze strany soukromé osoby; touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008-57, ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, ze dne 31. 10. 2008, čj. 5 Azs 50/2008-62, nebo ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 Azs 86/2008-101.

Žalovaný, stejně jako krajský soud, názoru stěžovatelky nepřisvědčil s odkazem na to, že může v zemi původu využít možnosti vnitřního přesídlení. Poukázal na to, že stěžovatelka téměř půl roku bez obtíží pobývala v Lagosu u své kamarádky, měl tedy důvodně za to, že přestěhování v rámci země původu představuje pro stěžovatelku účinnou ochranu před mužem, z něhož má obavy. Nejvyšší správní soud k této otázce např. v usnesení ze dne 17. 5. 2012, čj. 7 Azs 19/2012-22, konstatoval, že „lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, čj. 2 Azs 29/2011-70, dostupné na www.nssoud.cz).“

V daném případě existence možnosti vnitřní ochrany (někdy též označovaná jako „možnost vnitřního útěku“ či „možnost vnitřního přesídlení“) možnost udělení mezinárodní ochrany stěžovatelce v podstatě vylučuje. Institut „možnosti vnitřního přesídlení“ má oporu rovněž v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93, nebo ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74).“

12. Závěry shora citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu jsou do značné míry aplikovatelné i v posuzované věci. Žalobkyně cca jeden rok po uzavření sňatku s občanem České republiky žila v Nigérii, přičemž ze strany soukromé osoby (staršího muže – zájemce o sňatek) v té době nebyla nikterak ohrožena. Vzhledem k tvrzení žalobkyně, že k uzavření sňatku došlo v hlavním městě Nigérie, jež je od jejího bydliště v Nigérii daleko (proto se dle žalobkyně starší muž nedozvěděl, že žalobkyně již uzavřela sňatek), je pak zřejmé, že žalobkyně může vyřešit tento svůj problém vnitřním přesídlením v rámci Nigérie. Tato námitka žalobkyně proto není důvodná.
13. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nebyly naplněny důvody udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) ani písm. b) zákona o azylu.
14. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

15. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32: „*K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).*“
16. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně objasnil, že žalobkyně v průběhu správního řízení potvrdila, že její zdravotní stav je dobrý a s manželem se již dlouhou dobu nestýká ani nesdílí společnou domácnost; žalovaný pak podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalobkyně se jeho udělení ani nijak výslovně nedomáhala. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil.
17. V § 14a zákona o azylu ve znění účinném ke dni 18. 11. 2015 (datum podání žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu) bylo stanoveno:
- „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
- (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
18. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným, že žalobkyně neuvedla a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žádné takové okolnosti ostatně žalobkyně ani netvrdila v žalobě ani jejím doplnění. Nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak není dáno.
19. Pokud jde o nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, soud odkazuje na rozhodnutí žalovaného, kde je mimo jiné uvedeno: „...žadatelka, jak vyplynulo z jejích výpovědí v průběhu správního řízení, neměla v Nigérii nikdy žádné potíže s tamními

státními orgány či bezpečnostními složkami, nebyla tam trestně stíhána ani jakkoliv jinak postižena. Není tedy důvod se domnívat, že by se v případě jejího návratu mohla přímo a bezprostředně stát ze strany těchto orgánů terčem jakkoliv negativního jednání, tím méně pak jednání na úrovni mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. V případě návratu se jmenovaná obává zabití ze strany vlivného staršího muže, který měl usilovat o uzavření sňatku s její osobou. Nikdy vůči její osobě či jejím rodičům nevyužil svého vlivu, nikdy nedošlo k jakémukoli ohrožení osoby žadatelky, jakož ani její rodiny, a to za dobu minimálně 6 let. K obavám žadatelky pak orgán rozhodující ve věci uvádí, že nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze sledovat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Jak již uvedl správní orgán výše, ohrožení osoby žadatelky ze strany vlivného muže nepovažuje za věrohodné, a to jak z důvodu naprosté absence jakýchkoli negativních kroků vůči osobě žadatelky, tak i jejího nelogického jednání, které nevykazovalo znaky ohrožení či obav, když stále pobývala ve svém bydlišti a nečinila žádné kroky, jak se obavám z jednání vlivného muže vyhnout. Pokud se navíc dobrovolně vrátila do místa, kde by se logicky měla obávat případné pomsty vlivného muže, aniž by do doby jejího odjezdu, ve kterém jí vlivný muž nijak nebránil, nezmínila naprosto žádné problémy, nelze než uzavřít, že jí vyjádřená obava z vlivného muže je nevěrohodná a nepodložená.“ Soud se s tímto hodnocením provedeným žalovaným plně ztotožňuje, přičemž v této souvislosti odkazuje na shora uvedenou argumentaci (s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu) o možnosti využití vnitřního přesídlení v rámci Nigérie (ve vztahu k otázce naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, viz výše).

20. Co se týče otázky naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu a žalobkyní namítané ohrožení života v důsledku působení teroristického hnutí Boko Haram, soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2017 č.j. 7 Azs 318/2017-18: „Situací v Nigerijské federativní republice s ohledem na působení teroristické skupiny Boko Haram a její relevanci při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 122/2016 – 34. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „nikdy nebylo zpochybněno, že hnutí Boko Haram je islamistickou teroristickou organizací. Její vliv je však v důsledku operací státních orgánů roztržštěn a geograficky izolován na severovýchodě země. [...] Stěžovatelku nepronásledovaly státní orgány, ale ozbrojená teroristická skupina, kterou nigerijské státní orgány rozhodně nepodporují, ale cíleně potírají (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 – 37, nebo též ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 189/2015 – 22, bod 16 a násl.). Stěžovatelka se s žádostí o pomoc neobrátila ani na státní orgány, ačkoliv tak učinit mohla a měla. [...] Nevyužila ani možnost přesídlení do jiné, bezpečné části země, v níž teroristé neoperují.“ V usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 – 49, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „poukazovala-li stěžovatelka také na strach z násilností páchaných skupinou Boko Haram, pak Nejvyšší správní soud uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Není však důvodu se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012 – 68). Stěžovatelka nepředložila žádný důkaz, na základě kterého by bylo možné se reálně domnívat, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či

trestu. Nehrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož se Nigérie nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením.“

K otázce vnitřní ochrany (někdy též označované jako „možnost vnitřního útěku“ či „možnost vnitřního přesídlení“) rovněž existuje bohatá a konstantní judikatura (srov. rozsudky č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74 a č. j. 4 Azs 99/2007 - 93). Nejvyšší správní soud k této otázce v usnesení č. j. 7 Azs 19/2012 - 22 konstatoval, že „lokální problémy jsou také řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany. K tomu lze dodat, že posuzování možnosti vnitřní ochrany lze plně vztáhnout nejenom k azylu, ale též k tzv. doplňkové ochraně ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 - 70, dostupné na www.nssoud.cz).“

Nejvyšší správní soud podotýká, že s ohledem na výše uvedené nemohou stěžovatelkou uplatňované kasační námitky obstát. Stěžovatelka pochází z města Benin City, které se nachází v jihozápadní části Nigérie. Jedná se tedy o místo, které není zasaženo působením teroristického hnutí Boko Haram. Ojedinelé teroristické útoky tohoto hnutí v Benin City, tedy s delším časovým odstupem, nemůžou na tomto závěru nic změnit. Strach stěžovatelky z násilí páchaného hnutím Boko Haram tedy nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.“

21. Žalobkyně v posuzovaném případě pochází nejen ze stejné země (Nigérie), ale i ze stejného města (Benin City) jako žadatelka o mezinárodní ochranu v případě řešeném ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Azs 318/2017-18, tj. z jihozápadní části Nigérie, jež není zasažena působením teroristického hnutí Boko Haram. Soud podotýká, že žalobkyně má navíc možnost v případě hrozících problémů vyřešit svoji situaci vnitřním přesídlením, tj. přestěhováním v rámci země původu.
22. Dále lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2017 č.j. 8 Azs 101/2017-26: „Nejvyšší správní soud se bezpečnostní situací v Nigérii zabýval i v nedávném usnesení ze dne 14. 3. 2016, čj. 2 Azs 302/2015-49, dle něhož: „Nejvyšší správní soud uznává, že na území Nigérie probíhaly a probíhají některé místní a regionální konflikty. Není však důvodu se domnívat, že by se stěžovatelka v případě návratu do vlasti dostala do odlišného (horšího) postavení než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v jednotlivých částech této země panovala, není rozhodně jednoduché (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2013, č. j. 4 Azs 35/2012 - 68). Stěžovatelka nepředložila žádný důkaz, na základě kterého by bylo možné se reálně domnívat, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jelikož se Nigérie nenachází ve válečném stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Lokální problémy v podobě zhoršení bezpečnostní situace z důvodu bojů mezi nigerijskou armádou a příslušníky islamistické sekty Boko Haram, nadto izolované v severovýchodní části Nigérie, jsou tedy řešitelné vnitřním přesídlením“.“

23. Soud se se shora citovanou judikaturou plně ztotožňuje s tím, že tato je plně použitelná i pro posuzovaný případ. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že u žalobkyně nebyl naplněn důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. Z výše uvedených důvodů pak nelze považovat za důvodné tvrzení o hrozícím mučení žalobkyně, tedy ani namítané porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.
24. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky (žalobkyně ostatně žádný takový rozpor s výjimkou tvrzeného porušení mezinárodněprávních závazků na ochranu proti mučení, s nímž se soud již vypořádal výše, nenamítala).
25. Z žalobkyní uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností pak nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá.
26. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobkyně nebyl dán žádný z důvodů udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu. Pokud jde o žalobkyní namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud ani tuto velmi obecnou žalobní námitku neshledal důvodnou. Žalovaný podrobně odůvodnil, proč dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nebyl naplněn žádný z důvodů udělení mezinárodní ochrany ve smyslu §§ 12 – 14b zákona o azylu. Rovněž nemůže obstát ani žalobkyní namítané nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného. Žalovaný se podrobně zabýval jak tvrzeními žalobkyně, tak i veškerými dalšími zjištěnými skutečnostmi včetně bezpečnostní situace v Nigérii. Závěr žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni pak obстоjí i s ohledem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
27. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. února 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně